Wedstrijdvertaling Aeneis 7.107-129

107 Aeneas, de nobele kapiteins en ook de knappe Iulus
installeren zich, beschut door takken van een hoge boom
en maken daar een maaltijd klaar. Ze schikken spijzen
110 bovenop gebak van meel (dit was de wil van Jupiter).
De broodbodem garneren ze met wilde vruchten.
Toen al het fruit was opgegeten, zetten ze hun tanden
in de schamele broodkoek - hun honger was nog niet gestild
ze waagden ‘t om de ronde deegkoek - hen door de goden voorbestemd -
met de handen aan te roeren en er gretig in te bijten,
115 ze lieten ook de platte stukken brood niet liggen.
"Hé, nu eten we onze borden zelfs", liet Iulus zich ontvallen,
al grappend, zonder meer. Zijn woord bracht hen nu eindelijk
af van hun ellende. Zijn vader haakte daar meteen op in,
ontdaan nam hij dit teken van de god ter harte:
120 “Ik groet het land”, zo sprak hij,
“dat het lot aan mij heeft toegekend.
en ook jullie, toegewijde goden van de stad van Troje.
Hier zullen wij gaan wonen, dit is ons vaderland
Anchises die mijn vader is
sprak me namelijk toe in raadsels - ik moet er nu aan denken -:
‘wanneer, mijn zoon, jij op een onbekende kust zal zijn beland,
125 en afgemat, van honger zelfs de borden op moet eten,
dan mag je hopen op een plek, bedenk dat goed, waar je kan wonen
zet dan de bakens uit, hoog aarde op voor de eerste huizen’
Dit was die honger dus, die wachtte ons uiteindelijk nog
129 om onze ondergang te stuiten.”

Aeneas, de voornaamste aanvoerders en de knappe Julus
installeren zich onder de takken van een hoge boom
en bereiden in het gras de maaltijd voor; ze schikken de spijzen
op offerkoeken van spelt (zo gaf Jupiter zelf het aan)
en de bodems van tarwe vullen ze met een dikke laag veldfruit.
En dan gebeurt dit: wanneer alles op is, zetten ze hun tanden
in de dunne korenkoeken, zo'n geweldige honger hebben ze!
Ze scheuren ze in stukken en knauwen op het ronde korstgebak,
geen stuk laten ze heel van de koek die hun lot zal bepalen.
'Hela, eten we nu ook nog eens onze tafels op?', grapt Julus.
Meer zegt hij niet; maar deze uitspraak maakt voor het eerst een einde
aan hun ellende. Vader Aeneas pikt Julus' woorden direct op;
hij is verbijsterd door dit goddelijke teken en wordt er stil van.
Maar meteen roept hij uit: 'Gegroet, o grond, door het lot mij toegezegd,
en ook jullie, trouwe Penaten van Troje, wees gegroet!
Hier is ons huis, hier ons vaderland. Want – het schiet mij nu te binnen –
vader Anchises heeft mij dit mysterieuze orakel nagelaten:
'Wanneer jij, mijn zoon, naar vreemde kusten bent gevaren en honger
je zal dwingen, als het voedsel op is, ook de tafels op te eten,
hoop dan op een woonplaats, ook al ben je moe, en gedenk dat je daar
eigenhandig de eerste huizen moet bouwen en versterken met een wal.'
Dit was dus die honger, die ons uiteindelijk te wachten stond
en een einde zou maken aan onze rampspoed.'

Vergilius, Aeneis, VII, 107- 129

Aeneas, de voornaamste leiders en de mooie Julus vlijden zich neer onder de takken van een hoge boom, zetten het voedsel klaar, spreidden speltkoeken uit over het gras als borden voor dat banket - de richtlijnen kwamen van Jupiter zelf! - en bedekten die met wild fruit. Toen alles op was en het tekort aan voedsel hen ertoe dreef
hun tanden ook in het dunne gebak te zetten, de korsten uit noodzaak schaamteloos te scheuren met hun handen en hun kaken, en zelfs van de bodems niets over te laten, zei Julus bij wijze van grap: "Kijk, eten we nu ook al de tafels?!", verder niets. Met die uitspraak werden voor het eerst woorden gehoord die een einde maakten aan hun zorgen. Aeneas beaamde gretig die eerste uitspraak van zijn zoon, sloot ze
in zijn hart, verbijsterd door dit goddelijke teken, en voegde daar meteen aan toe: "Gegroet, o land dat ons door het lot is toegewezen, gegroet, o trouwe Penaten
van Troje! Hier is onze thuis, hier ons vaderland. Ooit vertrouwde mijn vader Anchises – nu herinner ik het me weer – me een raadselachtige voorspelling toe: 'Eens je op onbekende kusten bent beland en de honger jou zal dwingen niet enkel het voedsel te verorberen, maar ook de tafels op te eten, vestig dan, het reizen moe, je hoop op een vaste woonplaats, trek daar je huizen op en bescherm ze
met een wal.' Dat was dus die honger, dat was de laatste beproeving die ons nog wachtte en een einde zou stellen aan alle ellende..."